

Want dieren zijn precies als mensen.....

Het is een donkergrijze novemberdag. De lucht is stil, de bladeren hangen stil, op straat is het stil... Dan ineens rrrrrroef stort er een groep mussen in de beukenhaag en begint uitgebreid te tsjilpen. De haag beweegt op elke plek waar een mus van plaats verwisselt. Een paar fladderen er over naar de steenbeuk en dalen door de takken af naar beneden op zoek naar de broodkruimels van onze ontbijttafel. Ze hippen wat rond over de grond, rommelen een beetje tussen de afgevallen bladeren; jammer geen kruimeltje te vinden. Even lijken ze te overleggen en dan vliegt de hele meute in één veeg weg.

Even later zie ik een koolmees naar de drinkbak in de achtertuin vliegen. Je ziet hem denken; "hmmm, even lekker in bad". Nou dat had hij gedacht. Hij zit nog niet in het water of daar duikt de groep mussen op in de naastgelegen Japanse kwee. Een van hen gaat 'gezellig' op de badrand zitten. Dat maakt de mees zenuwachtig; of is hij wat preuts? In ieder geval hipt hij op de tegenoverliggende kant uit de drinkbak. Nu zou je verwachten dat de mus het water in gaat... Maar nee hoor, die vliegt de kweestruik in, terug naar de rest van de bende. Zitten ze die preutse mees daar nu uit te lachen?

Even gebeurt er niets. Dan gaat de koolmees opnieuw te water. Onmiddellijk krijgt hij weer ongewenst bezoek van een van de straatschoffies. De mees besluit zich niet te laten intimideren en begint dapper te spetteren. De mus hipt over de rand in zijn richting en pikt fel naar hem. Nu heeft de koolmees er helemaal genoeg van en vliegt druipend en wel weg over de schuur van de burens.

De mus neemt een zuinig slokje water, kijkt even rond en daarna taait de hele bende luid kwetterend af....
Lijkt dit ergens op?

Carin
december 2014

Roodborstje

Het is een prachtige herfstochtend. Stil, zonnig, een beetje nevel... en om het helemaal compleet te maken zit er in de berk van de burens een roodborstje te fluiten. Heeeeerlijk!

Trouwe lezers onder u weten inmiddels dat ik een liefhebber ben van de zang van dit beestje.

Ik moet u bekennen dat ik hem wat uiterlijk betreft ook heel vertederend vind. Dat vurige oranje op de borst, die wat kromme houding van het ruggetje, die lange, dunne pootjes en die onschuldig grote ogen.

Inmiddels weet ik dat van onschuld hier geen enkele sprake is. Ik zal het u uitleggen. De roodborstjes die in de zomer bij ons broeden, trekken in het najaar naar het zuiden. Hun plaats wordt ingenomen door familieleden uit het hoge noorden. Zij komen in onze (in hun ogen) warmere streken op 'wintervakantie'.

Daarbij vrolijken ze onze korte, donkere dagen op met kleur en gezang maar dit heeft niets met vrolijkheid en opfleuren te maken. Dat felle rood en het zoete gekweel dienen allemaal om de burens weg te houden van het eigen stukje grond. Want daar gaat het de dames en de heren roodborst om. Beide geslachten storten zich vol overgave én met de zelfde wapens in het strijdgewoel om een eigen territorium.

Ja, u leest het goed, ook dames roodborsten hebben hun eigen lapje grond en daar dreigen, vechten én fluiten ze om; terwijl dat laatste bij zangvogels doorgaans mannenwerk is.

Zo zie je maar; vrouwenemancipatie is niets nieuws onder de zon!

Maar er is volgens mij meer aan de hand in roodborstenland. Misschien is het u ook al opgevallen; Het lijkt dit jaar ineens te wemelen van deze pittige vogeltjes.... of lijd ik aan hersenspinsels? Op iedere straathoek zit er tegenwoordig wel eentje te fluiten!

Ik weet niet hoe het u vergaat maar ik vind meer lang niet altijd lekkerder, zelfs niet als het om roodborstjes gaat.....

Carin
november 2014

Stilzitten

Ik heb een grote bewondering voor natuurfotografen en -filmers. Niet alleen voor hun oog voor fraaie details of hun zicht op compositie maar vooral vanwege hun eindeloze geduld.

Ik ben namelijk niet zo van het geduldig stilzitten. Eigenlijk ben ik meer een scharrelaar. Zoals de egel die ik van de week 's avonds tegenkwam. Ik hoorde druk geritsel in de bladeren langs de weg en jawel daar liep een jonge egel. Hij stak zijn beweeglijke neusje in de lucht, keek me met brutale zwarte oogjes aan en kwam recht op me af! Hè?! Nee, je moet die tuin in, niet de straat op! Ik raakte hem aan om hem te laten omkeren. Niet dus. Hij rolde zich op tot een bal en bleef doodstil liggen. Ik wachtte. Er gebeurde niets. Ik nog meer wachten, en toen ben ik maar verder gelopen. Hoe lang ik daar echt gestaan heb? 5, 6 minuten of waren het er maar 3 of zelfs maar 2? Wachten duurt altijd lang hè? Nee, dan die fotografen en filmers. Die zitten soms uren, dagen, weken, sommigen maanden voor dat ene plaatje! Pffff.

Toch is het de moeite waard, dat stilzitten.

Afgelopen zondag ging ik na een uurtje tuinploeteren even lekker zitten op het terras achter ons huis.

Kopje koffie, boekje (én koekje) erbij... En toen hoorde ik de felle schreeuw die ik altijd aan de gaai toeschreef... fout! De kabaalschopper zat in volle glorie op het schuurdak van de burens in felgroen met rode pet op. Jawel een groene specht! Vol in het zicht zat hij wat zenuwachtig te buigen en te draaien en ik hield mijn adem in.... Ineens vloog hij op en weg was-ie.

Ik dacht 'zal ik het foto toestel halen misschien komt-ie nog terug? Hhhnwah kleine kans, dus ik ging maar verder met zitten... en nog geen paar tellen later hoorde ik meesachtig gepiep. Niet één stemmetje, ook niet twee maar een heleboel... Dat is bijzonder en ja al gauw zag ik gekrioel in de kardinaalsmuts. Een 10-tal staartmeesjes buitelde vrolijk door de takken van de struik. Geweldig want ook die zie je niet elke dag bij ons!

U snapt het al, mijn dag was weer helemaal goed; Twee vogelsoorten gezien die ik hier normaal in nog geen twee jaar zie en dat met 5 minuutjes stilzitten! Niet slecht!

Carin
oktober 2014

Graanakkers

Ik loop met de reuzenteckel van mijn oudste zus op een gedorste graanakker. Eddie (zoals dit gevaarte heet) is nogal onvriendelijk tegen andere honden maar op een kale akker kan hij los en weinig kwaad. Toch?

Vrolijk hobbelt hij over de afgemaaide stoppels tot hij plots, op een voor mij volkomen neutrale plek, blijft staan. De neus is druk in beweging, de kop draait met oren die gespitst staan (voor zover mogelijk met zulke flappen). Dan duikt Eddie plots naar voren en begint druk te graven met zijn sterke voorpoten. Toch valt het niet mee. Het heeft net geregend en de klei is door de zware machines flink vast gereden. Maar hij geeft niet op, hij krabt en krabt en neemt zelfs stukken klei in de bek om het gat groter te maken.

Het is me al wel opgevallen dat er hier en daar ronde gaten in de grond zitten maar dan zonder molshopen. Welk dier verstopt zich onder de grond in een graanakker? Het lukt Eddie niet om er een naar het daglicht te krijgen (gelukkig want hij is op dieet!).

Thuis maar eens even op zoek in de boeken en op de computer;
De holen zijn (gezien de maat en de plaats) waarschijnlijk van de veldmuis. Een knaagdiertje dat in een

graanveld dus in een soort walhalla woont, overal eten! Ze leven solitair in een eigen territorium en graven een hol op zo'n 50 cm onder de grond. De ingang is duidelijk te zien als een bezemsteel dik gat.

Onder de grond vallen de muizen voor mij niet op maar voor Eddie ligt dat anders. Zijn scherpe neus en gehoor vertellen hem precies waar die heerlijke hapjes in hun nesten zitten (bibberend waarschijnlijk). Bij Eddie thuis in de Achterhoek is opgraven lekker makkelijk, daar is de grond veel lichter en lossler. Hij verschalkt er dus nog al eens een veldmuis, wat natuurlijk behoorlijk wat roet in de afvalplannen van zijn baasjes gooit.

Van de veldmuizen in onze polder is hij tot nu toe alleen maar moe geworden.... Dikke pech!

Carin
september 2014

Dudeljo!

Op het moment dat ik op ons vakantieadres uit de auto stap hoor ik hem. "Dudeljo klinkt zijn lied". En de ouderen onder u weten gelijk waar ik het over heb; een wielewaal! Nog nooit door mij in levende lijve gezien of gehoord. Leuk! Dus zou gauw het kan haal ik de verrekijker te voorschijn en ga op zoek. Moet toch makkelijk zijn, een merelgrote vogel in knalgeel en zwart. Nou.... dat viel dus tegen. Kennelijk zijn wielewalen nogal verlegen. Bovendien zocht ik het dichte struikgewas af. Een blik in mijn vogelboek leerde mij dat ze het vooral hogerop zoeken; in de kruinen van de bomen. OK, mijn blikveld verhuisde dus naar de hogere regionen (ook fijn voor de burens, die zich vast af begonnen te vragen waarom ik zo vaak per verrekijker in hun tuin zat te turen).

Uit diezelfde bomen kwam naast het volle ronde dudeljo-geluid ook een nogal onwelluidend gekrijs, iets tussen Vlaamse gaai en ekster in. En jawel, zo vertelde mij het vogelboek, dat hoort er ook bij. Elke dag in de ochtend en in de avond zaten de wielewalen, want het klonk als meer dan een, in de bomen rond ons huis.

Na heel veel geduld en leren hoe te kijken, zagen ik en mijn schoonmoeder, die toch wel heel graag ook dat beest wilde zien, af en toe een glimp van een groenig lijkende vogel van het juiste formaat. Vrouwetje of jong zo vertelde ons het vogelboek.

Verder weten we nu dat wielewalen trekvogels zijn en een voorkeur voor loofbossen met water en oude bomen hebben. Nou, dat klopte allemaal precies maar nog steeds hadden we ze nog niet in volle glorie gezien!

Op de allerlaatste dag volgt de beloning... terwijl ik samen met mijn schoonvader van de ochtendkoelte zat te genieten vloog een voltallige familie wielewaal vol in het zicht voorbij: vader, moeder en vier bijna volwassen jongen. Hoera! Alleen mijn schoonmoeder die was niet blij...

Carin
augustus 2014

Zomer!

Van de week lag ik op de trampoline even te genieten van de zon toen ik de schelle, luidruchtige kreten van jonge boerenzwaluwen hoorde. En jawel, daar zag ik ze al; acht stuks nog zonder de voor de soort kenmerkende lange staartpunten. Ze zwierden vrolijk roepend rond; Ik stel me zo voor dat ze opgelucht zijn om eindelijk buiten te zijn. Weg uit dat nest dat steeds nauwer en nauwer werd naarmate zij groter en groter werden. Weg uit die donkere, bedompte schuur en zalig rondzwalken door een blauwe lucht. En het is vast ook heerlijk om nu eindelijk te kunnen eten wat je zelf wilt in plaats van dat je maar moet slikken wat je in de keel wordt gepropt!

Maar.... die vrijheid heeft een keerzijde....

Ineens gaat het uitbundige roepen over in kreten van paniek en schieten de jonge zwaluwen alle kanten op. Een sperwer flitst over ons gazon en stort zich op de meidoorn waar hij met gespreide vleugels blijft hangen. Hij graait woest met een klauw tussen de takken. Dan gaat-ie rechtsom en strijkt neer op de onderste tak. Hij loert met felle ogen omhoog tussen de bladeren en op het zelfde moment zie ik een mus zich stilletjes in tegenovergestelde richting weg haasten....

Dat was dus mis. Gelukkig voor de mus. Jammer voor de sperwer. Als roofvogel maakt ie zich niet populair maar als negen van de tien jachtvluchten op niets uitlopen verdien je op zijn minst een beetje medeleven, vindt u ook niet?

Carin
juli 2014

Vroeg uit bed....

Het is een prachtige, stille ochtend met een stralende zon. Ik besluit tot een wandelingetje in de Lobberden. Als ik het wilgenbos inloop word ik begeleid door het zachte getik van vallende druppels uit de boomtoppen. Het is dauw die ontstaat als waterdamp in de lucht op vaste voorwerpen, bijvoorbeeld bladeren, condenseert. De zon verandert de druppels in glanzend glas en het ziet er allemaal bijzonder sprookjesachtig uit; voeg daarbij de uitbundige zang van de ontelbare vogels die in dit vochtige gebied leven en dan heb je toch wel een beetje een paradijselijk gevoel.

Maar er volgt meer.....

Ik loop door het bos de grote weide op. Overal bloeien margrietten, rode klaver, en ook die hangen vol glanzende dauwdruppels. Op sommige plekken word ik bij elke stap omgeven door een wolk van opfladderende Icarusblauwtjes.

Dan zie ik in de bosrand een haas zitten die ochtendtoilet maakt. Kennelijk ruikt hij me niet want ook als ik doorloop blijft hij ongedwongen door poetsen.

Na een tijdje kom ik uit bij de oude tichelgaten. Op de plaatsen waar de zonnestralen het water verwarmen barst het gekwaak van de groene kikkers los. Ik ga op een omgevallen wilg aan het water zitten en kijk naar een statig voorbijglijdende knobbelzwaan. Vanuit een rieteilandje klinken vreemde klikgeluiden en dan ontwaar ik het daarin verstopte meerkoetnest waar net een wisseling van de wacht plaatsvindt.

Dan verschijnt in een keer een bruin knaagdierkoppie rechts van mij. Even kijken twee pientere oogjes mij schattend aan en dan verdwijnt de muskusrat geluidloos onder water maar ik kan zijn tocht precies volgen door de opborrelende luchtballen die hij maakt. Hij duikt weer op tussen het gebladerte van een over het water hangende tak. Onder dekking hiervan knaagt hij een stengel van een gele lis en zwemt hiermee met haastig peddelende pootjes weg, mij onderwijl scherp in de gaten houdend.

Vroeg uit bed? Ik kan het u aanraden!

Carin
juni 2014

Jongens patat!

Dat was een reclamezin bij een frituurvetreclame in mijn jeugd. Wat heeft dat met de natuur te maken, hoor ik u denken. Nou, niet zoveel, maar ik wil het weer eens met u hebben over voedsel. In dit geval over (door mij nog niet eerder opgemerkt) eetgedrag.

Ik fietste met mijn dochter over de dijk langs de Groene Rivier om aardbeien bij de boer te gaan halen. De paarden in de wei onder ons liepen druk te grazen en een groepje boerenzwaluwen flitste ertussendoor op

jacht naar vliegende insecten. Ineens ging er een op de grond zitten. Ik vertelde mijn dochter dat zwaluwen modder nodig hebben om nesten te bouwen en ik “voorspelde” dat hij zo weg zou vliegen om het verzamelde materiaal naar de nestplaats te brengen. Inderdaad, het vogeltje vloog op om een eindje verder weer te landen! Al gauw zagen we er meer die dat deden. Niks niet modder verzamelen dus. Ik hou het erop dat er voor zwaluwen verleidelijke lekkernijen klaarlagen in de natte aarde (of in de poep van de paarden) en ze voor de afwisseling eens uit eten gingen aan het lopend buffet.

Nog een voorbeeld van opvallend eetgedrag:

Ik heb begrepen dat het goed is om de vogels ze in het broedseizoen ook een steuntje in de rug te geven. Dus ik strooi nog elke ochtend braaf het van de winter overgebleven zaad. Vaste klanten zijn (natuurlijk) de mussen en verder houtduiven en een enkele Turkse tortel. Maar zo ineens huppelt er ook een andere gast tussendoor. Normaal wagen deze vogels zich op de voederplaats alleen aan het hangende spul zoals de pindakaaspotten en in het voorjaar gaan ze alle fruitbomen en struiken af voor rupsjes en spinnetjes. U raadt het vast al; het was een koolmees die kennelijk zin had in zonnebloempit als ontbijt.

Het toppunt van bizar eetgedrag vond ik toch wel het volgende.

Achter in onze tuin staat een trampoline. Aan het eind van een warme dag zag ik er een vrouwtjes huismus op rondhopsen. Wat was hier aan de hand? Was dat beest niet helemaal goed? Had ze circusaspiraties? Ze sprong fladderend op en neer. Ze leek soms een soort van aanloopje te nemen, hop de lucht in en weer terug. Af en toe gleed ze uit en belandde half op haar gat. U begrijpt het vast al. Ze was op insectenjacht. Boven het zwarte en dus warme oppervlak van de trampoline vlogen een heleboel kleine mugjes en daar lustte die mus wel pap van.

En zo zijn we wederom beland bij onze (in figuurlijke zin) meest kleurrijke vriendjes; de huismussen!

Carin
mei 2014

'As mad as a march hare'

Of te wel: 'zo gek als een Maartse haas' en het is een Engels spreekwoord. Kunnen hazen dan gek zijn? En waarom juist in maart? Is het daarom dat ze gekleurde paaseieren verstoppen?

Dat schoot allemaal door mijn hoofd toen ik van de week over de Oud-Zevenaarse dijk kwam. Hoezo dan hoor ik u denken. Dat zal ik u vertellen.

In de verte zag ik een, op het eerste gezicht, vrij klein dier kriskras door een weiland rennen. Links af, rechtsaf, dan weer een grote lus beschrijvend, even rechtdoor, dan weer in tegenovergestelde richting en dat in een razend tempo. Eerst dacht ik aan een hondje. De (soort van) teckel die mijn ouders ooit hadden kon zich ook zo schijnbaar doelloos, bijna hysterisch snuffelend door een weide bewegen. Toen ik dichterbij kwam zag ik echter dat het geen hond was maar een haas! Wat bezielde dat beest?

In tegenstelling tot dat van onze andere langoor het konijn, speelt het hele leven van de haas zich af in het open veld. Hazen, zowel rammelaars als moeren leven het hele jaar door solitair. Op hun zwerftochten door hun leefgebied laten ze geurboodschappen voor elkaar achter die ze oppikken met hun uitstekende neus. In de paartijd, vanaf eind februari/begin maart, zie je regelmatig meerdere hazen bij elkaar die als gekken aan het rondrennen zijn, vandaar dus het bovengenoemde spreekwoord.

Ik stel me zo voor dat er die nacht in dat veld van alles loos was en dat de als een hond rondsuffelende haas daarvan de sporen las; zo van “Aha, ome Henk heeft dus achter Arie aangezetten, enne.....jeeetje! Hier heeft broer Jaap zich er ook mee bemoeid! En es effe kijken/ruiken... Oooh het ging om die mooie Marie! En ik idioot lag vannacht te slapen!”. Zoiets...

Ja maar hoe zit dat nou met die paashaas en die eieren? In voorchristelijke tijden was de haas een symbool voor vruchtbaarheid en dat is niet zo vreemd want vaak hebben hazen al jongen als het nog volop wintert en

de sneeuw er nog ligt! Ook eieren hebben te maken met nieuw leven. En juist in de paastijd (een lentefeest) barst dat op alle fronten los, dus iemand heeft ooit die combinatie gemaakt; een haas die beschilderde eieren verstopt.

Wie is er hier nu eigenlijk gek? Die haas of toch...?

Carin
april 2014

Een Midzomeravond-droom

In deze wat troosteloze winter neem ik u graag even mee naar een wonderlijke beleving van afgelopen zomer.

Ik zit heerlijk aan de oever van de Oude Rijn. De hitte van de dag is weg, de lucht is blauw en vol jagende zwaluwen, de avondzon strijkt over de wilgentoppen, het water kabbelt, het riet ruist en de rietzanger maakt zich heel druk. Plotseling valt hij stil...

En niet voor niets. Geluidloos komt een Bruine Kiekendief aanzweven gelijk gevolgd door een tweede!

Ik houd mijn adem in ... De roofvogels glijden langs de voorkant van de rietkraag. Af en toe 'staat' er een met traag klappende vleugels stil om dan ineens scherp te draaien en weer langzaam verder te gaan. Iedereen op de oevers en langs het water duikt diep weg. Ook ik. Opeens lijken de twee iets opgemerkt te hebben. Op een bepaalde plek gaan ze een paar keer heen en weer, staan stil met wonderlijk sloom wiekende vleugels, draaien, gaan omhoog en weer terug en dan verdwijnen ze om de bocht.

Even blijft het doodstil, alleen het riet ruist verder; onaangedaan. Dan start de rietzanger voorzichtig weer op, een meerkoet peddelt weifelend naar het midden van de rivier en ik zit nog steeds langs de kant, een beetje beduusd. Heb ik dit echt gezien? Kiekendieven... twee stuks..... zo dichtbij?

Dit is een van die zeldzame momenten dat ik er spijt van heb geen foto te maken.
Ik kan er alleen maar over schrijven.....

Carin
maart 2014

En opnieuw is daar de mus...

Het is een mooie middag eind januari. De zon schijnt in een strak blauwe lucht en, niet onbelangrijk op ons eiland; er is geen wind. Heerlijk! Daar ga ik even lekker van profiteren. Ik trek mijn jas aan, pak een kop thee en een stoeltje en loop over het grindpad naar de zijkant van ons huis.

Nu is daar in de tuin ook de plek waar ik de vogels 's morgens altijd voer. En zoals wel vaker gebeurt als ik aan die kant van het huis kom; hoor ik een mus waarschuwend tsjilpen. Niet lang daarna... rrrrrroef zitten er in een keer een stuk of vijf in de haag. Ze kwebbelen zachtjes met elkaar. Men hipt wat zenuwachtig op en neer over de takken. Er vliegen er twee weg en al gauw verschijnen er nog een stuk of zes. Zijn die door de anderen opgehaald? Het lijkt er sterk op.

Dan trekt er een de stoute schoenen aan. Hij vliegt van de heg in de beuk en hipt door de wirwar van takken naar de kant toe waar ik zit. Voorzichtig piept zijn koppie naar buiten en kijkt hij me met felle zwarte oogjes aan. Tja wat nu? Ik heb niets gestrooid vanmiddag en als ik nu op sta gaat hij er natuurlijk gelijk vandoor.

We kijken elkaar een poosje aan, tot hij er genoeg van heeft. Plotseling hipt-ie door de takken naar de hegzijde terug en... vliegt weg. De mussen in de haag zijn er even stil van en dan volgen ze een voor een tot iedereen vertrokken is.

Snel sta ik op, haal een oude broodkorst en verkruimel die naast de steenbeuk. En nu maar wachten....Ik hoor ze een klein eindje verderop druk tsjilpen maar helaas... er komt er geen een meer terug.

Als ik de volgende keer weer ga zitten neem ik gelijk een stuk brood mee, want een ding is wel zeker: ik word in de gaten gehouden...

Carin
februari 2014

Het is stil... of toch niet?

Ik loop op een druilzondag door ons dorp. Het is stil. Alleen de houtduiven koeren wat en natuurlijk is er het tsjilpen van de mussen. Op een van de daken zit een mannetjesmus en die zingt een toontjehoger?

Tussen een serie van het welbekende repertoire door laat hij een hoog toontje horen. Grappig. Het doet me denken aan de tjiptjaf die vorig jaar in onze tuin zat; hij leek het loopje niet helemaal te beheersen, het klonk of hij een beetje stotterde. Een tjiptjaf met een spraakgebrek dus of was het een artiest, eentje die een nieuwe strofe aan het tjiptjafliedje had toegevoegd?

Het is mij bekend dat mezen en ook vinken uit verschillende streken een eigen dialect ontwikkelen. Ook schijnen merels in het bos een andere toonhoogte te hanteren dan merels in de stad. De laatste moeten boven het verkeerslawaaï uit zien te komen en dus fluiten ze anders.

Het is ook leuk om eens te luisteren naar bomen. Nee, ik weet dat ze niet fluiten maar wat dacht u van ruisen, ritselen, klapperen, sissen.....

Ik hou heel erg van het geluid van populieren. Het wapperen van al die blaadjes klinkt samen als een stromende bergbeek. Zelfs bij het kleinste zuchtje wind.

Onze burens hebben een papierberk in de tuin staan. Als het waait dan hoor je de losse flapjes aan de stam ratelen en klapperen. Stel je voor hoe dat zou dat klinken als je door een heel bos van die bomen gaat; als slagwerkgroep Van Kampen waarschijnlijk!

De dennen op de Posbank daarentegen klinken heel anders. Dat klinkt zwaar en dreigend; een opmaat voor een dramatische gebeurtenis. En dan is er natuurlijk het ruisen van riet. In de winter is het droog en lijkt het te sissen en in de zomer... eh... is het weer anders. Lastig eigenlijk om u geluiden uit te leggen. Weet u wat? Ga het zelf eens doen. Luisteren naar de eigen stemmen van bomen en planten. U zult versteld staan...

Carin
januari 2014